SJORS

van de Rebellenclub

Nr. 20

16 MEI 1964
VERSCHIJNT WEKELIJKS

HUIS-
MUIS

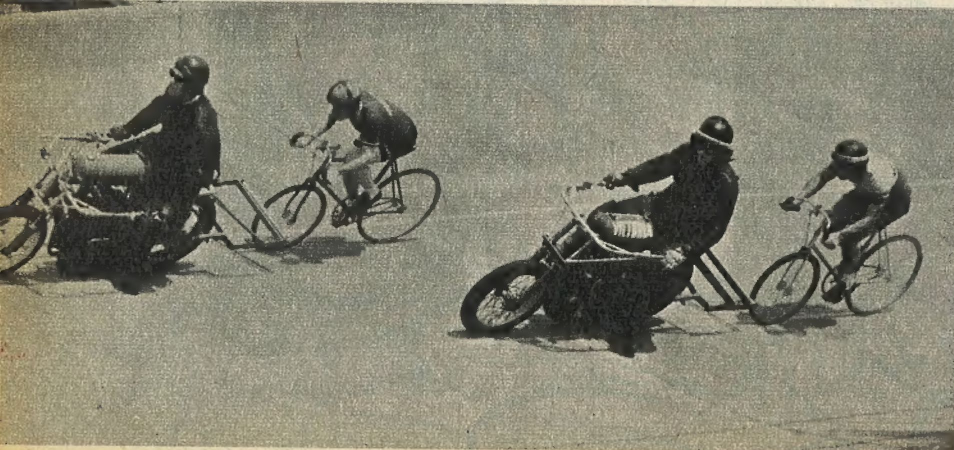
VRAGEN STAAT ★ ★ VRIJ

Eerst vertellen we iets over de huismuis, op verzoek van Frans Rodermond in Haarlem.

De huismuis behoort tot de familie der murinae. Hij is over de hele wereld verspreid. De lichaamslengte is zeven tot tien centimeter; de staart is ongeveer even lang. Na een draagtijd van eenentwintig dagen werpt de huismuis vier tot acht jongen. Dit kan gebeuren vanaf het vroege voorjaar tot diep in de herfst. De jongen zijn na twee tot drie maanden volwassen. De huismuis is een alleseter.

STAYER

Henk Dam in Lemmer wil graag weten wat het woord stayer betekent. Dit woord is afgeleid van het Engelse werkwoord to stay, dat blijven of talmen betekent. In de wereld van het wielrijden is stayer de benaming voor een renner, die over een lange afstand achter een gangmaker en diens motor blijft rijden.

Joseph Louis Proust

Rob Franken in Brunssum heeft ons gevraagd iets te vertellen over de Franse scheikundige Proust.

Joseph Louis Proust werd als zoon van een apotheker op 26 september 1754 in Angers geboren. Hij groeide op in Rouelle en kreeg later een baan bij een apotheker in Parijs. Daarna ging hij naar Spanje en werd leraar scheikunde in Segovia. Onder de regering van koning Karel IV werd hij benoemd tot directeur van het koninklijk laboratorium in Madrid. Tijdens zijn verblijf in Spanje deed hij belangrijke onderzoekingen op het gebied van de suiker. Ook ontdekte hij een mineraal — Ag_3AsS_3 — dat naar hem proustiet werd genoemd. In het jaar 1806 keerde hij naar Frankrijk terug. Toen Napoleon hem tijdens het Continentale Stelsel een aanzienlijke som geld aanbood om een suikerfabriek te bouwen, waarin suiker zou worden gemaakt volgens zijn procédé, weigerde hij.

Proust is een van de grondleggers van het scheikundig onderzoek. Toen hij ontdekte dat de samenstelling van water constant is, kwam hij tot de wet van de constante verbindingsgewichten. De proclamatie van deze wet leidde tot een heftige strijd met de Franse scheikundige Claude Berthollet, welke duurde van 1801 tot 1808. Uiteindelijk won Proust.

Joseph Louis Proust is gestorven in Angers op 5 juli 1826.

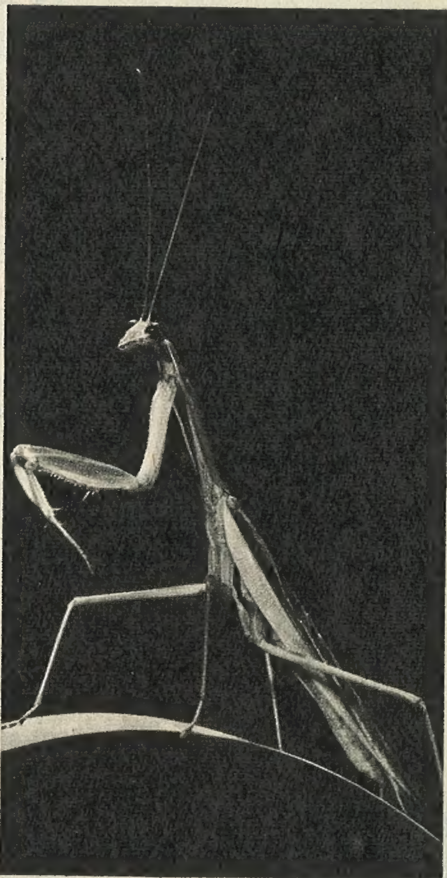
BIDSPRINKHANEN

Frans Nijsten in Roermond wil iets weten over bidsprinkhanen. Hier is het antwoord.

De bidsprinkhanen behoren evenals de veld- en de sabelsprinkhanen tot de orde van de orthoptera of rechtvleugeligen. Bidsprinkhanen zijn zeer merkwaardige insekten door hun karakteristieke vorm, hun rusthouding en vooral door hun roofdiergewoonten. Het eerste segment van hun borststuk en het voorste paar poten zijn sterk verlengd. De voorpoten zijn bovendien zo geconstrueerd, dat de scheen tegen de dij kan worden teruggeklapt. Een stilzittende bidsprinkhaan houdt zijn kleine kop hoog opgericht en vouwt zijn voorpoten; hij wacht „biddend" zijn prooi af. Hij is op elk moment gereed om toe te slaan.

Bidsprinkhanen leven — in tegenstelling tot de overige leden van de orthopterenfamilie — van dierlijk voedsel. Zij voeden zich met levende insekten (vaak andere bidsprinkhanen) en andere ongewervelde dieren, soms zelfs kleine hagedissen, kikvorsen en vogels. Ze eten bijzonder veel, vooral de wijfjes. Al zijn ze volgepropt met voedsel, dan nog grijpen ze hun kans als ze een nieuwe prooi zien.

De kleur van bidsprinkhanen is in overeenstemming met de omgeving waarin ze leven. Vele vertonen verschillende tinten van groen met bladpatronen op de voorvleugels. Weer andere zijn heel lang en lijken op

takjes. Ook komen er bidsprinkhanen voor, die heel plat zijn en een bruine of grijze kleur hebben, zodat ze op stukjes boomschors lijken. Ze zijn hierdoor in staat hun prooi onopgemerkt af te wachten en ook blijven ze voor hun vijanden verborgen.

De lengte van bidsprinkhanen loopt zeer uiteen. De kleinste zijn twee centimeter, de grootste tien tot twaalf centimeter lang. In zeker opzicht zijn de bidsprinkhanen nuttige insekten. Dit feit wordt echter voor het grootste deel weer tenietgedaan, doordat ze andere nuttige insekten opeten.

Dinkie
DOOR
CAROL VOGES

AGENT, JE VERZAAKT JE PLICHT! LUISTER NIET NAAR DAT GEKWAAK VAN DIE VOGEL! JE BENT HIER OM DEZE BOEVEN TE BEWAKEN!
JA MAAR, KAPITEIN, DIT GELUID... DAT HEB IK EERDER GEHOORD! JA HOOR, IK WEET HET ZEKER! DAT WAS OP HET POLITIEBUREAU!
POLITIE! RODIA! HELP! POLITIE!

DIT WAS HET GELUID... DE NOODKREET, DIE VAN HET EILAND RODIA KWAM! DIE WAS AFKOMSTIG VAN DEZE PRATENDE VOGEL! ZO IS HET EN NIET ANDERS!
HELP
HELP! POLITIE RODIA

POLITIE HELP!
RODIA
WE ZULLEN HET EENS AAN DINKIE VRAGEN. ZIJ IS NOGAL DIK BEVRIEND MET DIE KAKELENDE VOGEL. DAAR KOMT ZE JUIST AAN!
HMM, WAT MAAKT DIE KAPITEIN EEN DRUKTE!
WAT IS ER AAN DE HAND, KAPITEIN?

DEZE POLITIEMAN VERTELT MIJ ZO JUIST EEN ZEER MAL VERHAAL, DINKIE. DE OPROEP OM HULP, DIE OP HET POLITIEBUREAU ONTVANGEN WERD, ZOU AFKOMSTIG ZIJN GEWEEST VAN BEO! WAT IS DAT VOOR ONZIN?

DAT IS GÉÉN ONZIN, BESTE KAPITEIN! OM U DE WAARHEID TE ZEGGEN: IK HEB DAAR STEEDS AL EEN VERMOEDEN VAN GEHAD. IK ZAL HET U UITLEGGEN!

WE WETEN ALLEMAAL NOG WEL DAT BEO VRESELIJK OPGEWONDEN WAS EN ZICH HIER BIJ DE MOBILOFOON DRUK ZAT TE MAKEN. HIJ RIEP ALSMAAR OM HULP EN OM DE POLITIE!
?

DE MOBILOFOON WAS INTUSSEN DROOG GEWORDEN DOOR DE WARME ZONNESTRALEN EN WAS DUS WEER IN ORDE. TOEN BEO OM HULP RIEP, HOORDE DE POLITIE DAT EN ZO ZIJN ZE ONS OP HET SPOOR GEKOMEN. DAT WAS WAT JE NOEMT EEN GELUK BIJ EEN ONGELUK!
?!

JA, JA! ALS IK HET DUS GOED BEGRIJP, HEEFT BEO DE BENDE VAN BEN BONKERT OVERWONNEN! IS ME DAT EVEN WAT!
?!

HOERA, HOERA!
HIEP HIEP HOERA! VOOR ONZE BEO!

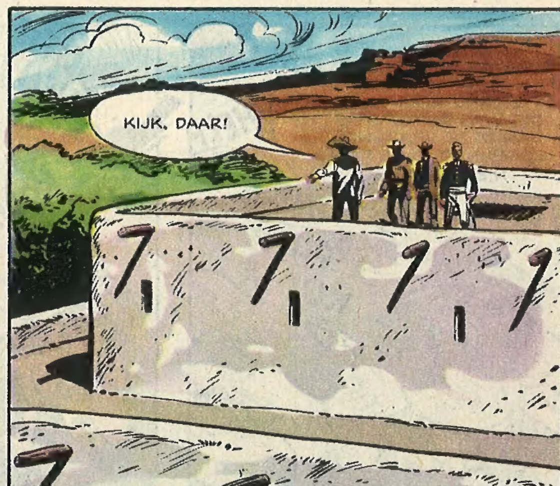

OPA MAAKTE NOG WAT DOLLE SPRONGEN VAN BLIJDSCHAP, OMDAT ALLES ZO GOED WAS AFGELOPEN. MAAR DE COMMISSARIS VOND HET BETER OM HET FEEST ERGENS ANDERS VOORT TE ZETTEN. DAAR STEMDEN ONZE VRIENDEN VAN HARTE MEE IN. EVEN LATER KOERSTEN DE VAARTUIGEN MET DE BOEVEN AAN BOORD IN DE RICHTING VAN HET VASTELAND. DE ZORGEN WAREN VOORBIJ!

WINNETOU
DE MAN VAN DE PRAIRIE
DOOR DR. KARL MAY

WAT ZEGT U? WEET U DAN WAAR ZE ZIJN?
ZIJ HEBBEN MIJN GASTVRIJHEID MISBRUIKT DOOR ER MET ZES PAARDEN VANDOOR TE GAAN. IK HEB EEN PAAR COWBOYS UITGESTUURD OM ZE TE ZOEKEN. DIE KUNNEN NU HEEL GAUW TERUG ZIJN.

GIBSON IS EEN LISTIG MANNETJE. IK BEN BANG DAT HIJ WEL WEER DE DANS ZAL ONTSNAPPEN.
NEE, DAAR GELOOF IK NIETS VAN. MISSCHIEN ZOU U INTUSSEN DE GEWONDE INDIAAN, DIE DOOR WINNETOU IN MIJN HUIS IS ACHTERGELATEN, EENS KUNNEN BEZOEKEN. HIJ IS...

DE BEIDE MANNEN WORDEN PLOTSELING IN HUN GESPREK GESTOORD.
SENOR, ER ZIJN INDIANEN IN ONZE BUURT!

KIJK, DAAR!

EEN TROEP COMANCHEN VERSCHIJNT VOOR DE POORT VAN DE ESTANCIA.
ARRANZ - 64.

ZONDER EEN WOORD TE ZEGGEN BEGINNEN ZIJ BOMEN OM TE HAKKEN.

SENOR ATANASIO EN ZIJN GEZELSCHAP ZIJN ONGERUST...

WAT ZIJN MIJN RODE BROEDERS VAN PLAN? WAAROM BEVINDEN ZIJ ZICH OP MIJN GEBIED ZONDER MIJ EERST TOESTEMMING GEVRAAGD TE HEBBEN?

DE COMANCHEN ZOEKEN DE APACHENHOND, DIE DOOR DE BLEEKGEZICHTEN WORDT VERBORGEN GEHOUDEN!

JULLIE WILLEN MIJ TOCH NIET VERBIEDEN IN MIJN EIGEN HUIS TE ONTVANGEN WIE IK WIL?
MIJN RODE BROEDERS VERGISSEN ZICH. WIJ ZIJN HUN VRIENDEN EN HOUDEN HIER NIEMAND VERBORGEN.

WIJ MOETEN DE GEWONDE ZO SNEL MOGELIJK LATEN VERDWIJNEN!
LAAT DAT MAAR AAN MIJ OVER. IK HEB EEN PLANNETJE.

WE HEBBEN GEEN MINUUT TE VERLIEZEN! WAAR IS DE APACHE?
HIERHEEN, SENOR.

DE COMANCHEN ZIJN OP JACHT NAAR MIJN RODE BROEDER.
LEVER MIJ DAN MAAR AAN HEN UIT, MAAR DOOD MIJ EERST. WEIGER MIJ DIE GUNST NIET.

DAAR IS DE GEHEIME GANG. DIE KOMT UIT BUITEN DE RINGMUUR.

OEF! EEN SCHILDWACHT VAN DE COMANCHEN! IK ZAL ZIJN AANDACHT AFLEIDEN. BRENG JIJ INTUSSEN DE GEWONDE NAAR EEN VEILIGE PLAATS.

ALS HIJ ME ZIET VOOR IK DE RIVIER BEREIK, IS ALLES VERLOREN.
HALT OF IK SCHIET!

OLD SHATTERHAND VERKEERT IN GROOT GEVAAR...

Terwijl Sheila Keeler bij Tigèr Joe was, hielden Slim Hunter en zijn trawanten krijgsraad. . .

TIGER-JOE

redder in de nood

Vlak bij de school was een filmploeg bezig opnamen voor een film te maken. De vriendinnen waren er helemaal van onder de indruk. Plotseling kreeg Judith een idee. . .

De vrolijke vijf

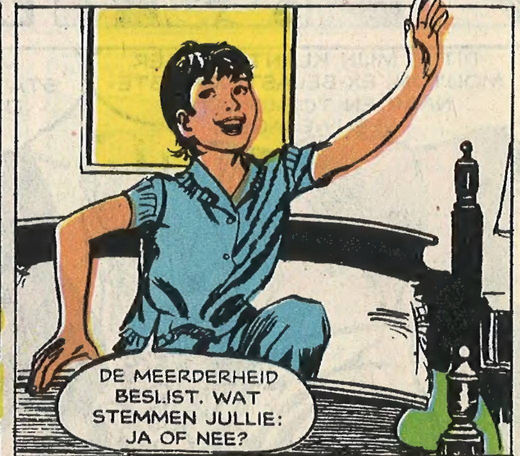

van de Edelweiss-school

OTTO WITTE

Kermisartiest, die koning van Albanië werd

Majoor, u staat in de krant!" Adjudant Volta legde een krant op tafel en streek hem glad. De aangesprokene, Otto Witte, majoor in het Turkse leger, keek zijn adjudant enigszins verstoord aan. „Dat kan niet," zei hij kort en keerde terug tot zijn papieren.

„Nou, kijkt u dan zelf," hield Volta vol.

Met tegenzin stond de majoor op. Na een blik te hebben geworpen op de foto, die Volta hem aanwees, zei hij geërgerd: „Dat is de Turkse prins Halim Eddin, die men tot koning van Albanië wil kronen, dat weet je toch ook wel?" Volta knikte. „Dat weet ik inderdaad," zei hij dan. „Maar als u goed kijkt, begrijpt u wat ik bedoel."

Majoor Witte keek opnieuw naar de foto en zei: „Ik weet wat je bedoelt. Hij lijkt als twee druppels water op mij, dat is waar. Maar iedereen heeft een dubbelganger, dus ik ook."

„Dus men zou evengoed u tot koning van Albanië kunnen kronen, want iedereen zou beslist geloven dat u prins Halim Eddin was," zei de adjudant met een effen gezicht.

Otto Witte keek Volta stomverbaasd aan. Zijn mond ging open, klapte dicht en toen bracht hij er met moeite uit: „Zeg, je wilt toch niet. . .?"

„Zou dat even een kostelijke grap zijn, majoor!" viel Volta hem enthousiast in de rede.

Majoor Witte was wat van zijn verbazing bekomen. „Dat wel, maar als het uitkomt, en natuurlijk komt het uit, worden we onmiddellijk uit het leger ontslagen."

„Maar het zou een kostelijke grap blijven," hernam Volta. „En bovendien, bevalt u het tamme leventje van tegenwoordig, majoor? Nou, ik had het vroeger meer naar mijn zin,"

Majoor Witte keek zijn adjudant enkele ogenblikken nadenkend aan. Daarna begon hij te lachen en terwijl hij zijn vriend een klap op de schouder gaf, zei hij: „Je hebt gelijk, Volta. We hebben samen inderdaad beste avonturen beleefd en vergeleken met toen hebben we nu maar een saai leven. Verdraaid nog aan toe, man, het kán een kostelijke grap worden!"

Met zijn besluit de grap, die zijn adjudant Volta had voorgesteld, uit te halen zette Otto Witte, een van de grootste avonturiers van deze eeuw, letterlijk de kroon op zijn veelbewogen leven. Zijn oorspronkelijke vak was kermisreiziger, maar dat belette hem niet het meermalen voor van alles en nog wat te ruilen als hij meende dat een ander beroep hem meer geldelijk voordeel en meer gelegenheid tot avonturen bood. Die lust tot avonturen zat er bij Otto Witte al van jongs af aan in. Van de allereerste dag, dat hij erheen moest, had hij een hekel aan school. Hoewel men hem steeds voorhield dat alles wat hij leerde nooit weg was, interesseerde geen enkele les hem een zier. Het avontuur trok en toen er in zijn geboorteplaats een klein circus verscheen, besloot Otto Witte van huis weg te lopen en zich bij dit circus aan te sluiten. Hij werd er het manusje van alles, maar gaf zijn ogen goed de kost en leerde van de andere artiesten zodoende het een en ander. In betrekkelijk korte tijd kon hij een beetje goochelen en was hij tamelijk handig in het degenslikken en vuurvreten. Otto Witte was bovendien beslist niet bang uitgevallen en werd de beste maatjes met de leeuwen, wier kooi hij tenslotte in- en uitwandelde met de rust en de kalmte alsof hij bij een paar poezen op visite ging. Daarnaast beschikte hij over een niet onaardige stem en die veelzijdigheid bezorgde hem in het circus al gauw een eigen nummer. Het circus trok door geheel Duitsland, maar dit was Otto Witte niet genoeg. Hij wilde vreemde landen zien en besloot daarom naar zee te gaan. Hij wist gedaan te krijgen dat hij om op de schepen passagiers en bemanning te vermaken afwisselend als zanger, goochelaar, vuurvreter en degenslikker mocht optreden. Zo belandde hij in Zuid-Afrika, waar op dat ogenblik de Boerenoorlog woedde. Omdat het tamme leventje aan boord van de schepen hem al lang niet meer beviel, besloot hij zich in de gelederen van de Boeren te scharen. Als soldaat had hij echter maar weinig ervaring en het duurde niet lang of Otto Witte bevond zich in krijgsgevangenschap der Engelsen. Nadat de Boerenoorlog was geëindigd en hij zijn vrijheid had herkregen, meende hij zoveel van Afrika te weten dat hij wel aan enkele gevaarvolle expedities in dat land kon deelnemen. Bij een van de expedities viel Otto Witte in handen van een vijandige stam van Hottentotten. Ongetwijfeld had hij hier zijn einde beleefd als hij er door zijn goochelkunsten niet in was geslaagd de verering der Hottentotten te winnen. Hij kwam er bij hen zelfs zo door in aanzien dat zij hem tenslotte tot stamhoofd benoemden. Ondanks zijn aanzien was hij toch eigenlijk niet meer dan een gevangene, want de Hottentotten wilde hun machtige blanke tovenaar niet meer laten gaan. En Otto Witte had juist bovenal zijn vrijheid lief. Daarom besloot hij te ontvluchten en met de hulp van een vrouwelijk lid van de stam slaagde hij hierin. Maar hij kwam van de wal in de sloot terecht, want ronselaars van het Vreemdelingenlegioen wisten hem in hun netten te verstrikken en zo belandde Otto Witte in dit leger. Het harde leven met de strenge discipline en de ijzeren tucht beviel hem bitter slecht. Na korte tijd deserteerde hij. Een opwindende vlucht door de woestijn volgde, waarbij hij voortdurend door achtervolgers op de hielen werd gezeten. Hij wist echter te ontsnappen. Bij het uitbreken van de Balkanoorlog arriveerde hij in Constantinopel, het tegenwoordige Istanboel. Otto Witte koos onmiddellijk partij voor de Turkse zaak en werd een bekwaam lid van de geheime dienst. Later stapte hij over naar het leger. Dat hij door de Turken hogelijk werd gewaardeerd, blijkt wel uit het feit dat hij snel promotie maakte en het tot majoor bracht. Het kostte hem ook weinig moeite zijn vriend Volta, die hij in Afrika had leren kennen, tot zijn adjudant benoemd te krijgen. We weten al dat het deze Volta was, die

Otto Witte op het idee bracht zich voor de Turkse prins Halim Eddin uit te geven.

Nadat hij vanuit Constantinopel een telegram had verzonden dat prins Halim Eddin zijn intocht in Albanië zou houden, reisde Otto Witte naar Wenen, waar hij een operetteachtig generaalsuniform kocht. Met Volta als kamerheer en met in vertrouwen genomen vrienden als gevolg deed Otto Witte zijn intrede in de havenplaats Durazzo. Het volk van Albanië was buiten zichzelf van vreugde dat het weer een nieuwe koning zou krijgen. Het ene daverende feest na het andere, het ene grootse vuurwerk na het andere werd ter ere van Otto Witte gegeven. Deze had zich met zijn gevolg inmiddels in het koninklijk paleis geïnstalleerd en hield zich met de reorganisatie van het leger en ingewikkelde regeringszaken bezig alsof hij zijn leven lang niets anders had gedaan. Essad Pascha, opperbevelhebber van de Turkse troepen, kwam Otto Witte de Albanese koningskroon aanbieden en op 15 februari 1913 werd hij in Tirana op plechtige wijze gekroond. Geestdriftig juichten de Albanezen hun koning toe en de kranten werden niet moe de loftrompet over hem te steken. Vol trots namen de Turkse kranten de artikelen over „hún" prins over. Hoogstverbaasd en tegelijkertijd briesend van woede las de echte prins Halim Eddin, die op zijn buitenverblijf aan de Bosporus vertoefde, al deze berichten. Onmiddellijk reisde hij naar Albanië om Otto Witte rekenschap van zijn daden te vragen. Deze brandmerkte Halim Eddin echter als bedrieger en liet hem in de gevangenis stoppen. Maar nu de achterdocht was gewekt, durfde Otto Witte zijn rol toch niet langer te blijven spelen. Toen hij op een nacht de kans schoon zag, begroef hij zijn mooie uniform in de paleistuin en vluchtte weg. Zo kwam er een einde aan zijn vijfdaagse koningschap over Albanië.

Na zijn vlucht uit Albanië keerde Otto Witte naar Duitsland terug, waar hij zijn oude vak van kermisartiest weer opvatte. Hij bleef zich echter ex-koning van Albanië noemen en schonk zijn zonen en dochters de titels van prinsen en prinsessen.

Uiteraard trokken zijn voorstellingen op kermissen en jaarmarkten vele nieuwsgierigen, want iedereen wilde de avonturier, die vijf dagen koning van Albanië was geweest, met eigen ogen zien. Later heeft men voor de rechtbank getracht Otto Witte te beletten zich ex-koning te noemen. Maar dit lukte niet, want hij wist steeds te bewijzen dat hij op wettige en formele gronden tot koning was gekroond. Geruime tijd stond hij in het middelpunt van de belangstelling, maar langzamerhand eisten andere zaken de aandacht op. De laatste jaren leefde hij teruggetrokken en vergeten in de woonwagen van zijn dochter en schoonzoon. In 1958 stierf hij op zesentachtigjarige leeftijd. Met Otto Witte verloor de wereld een van haar grote avonturiers.

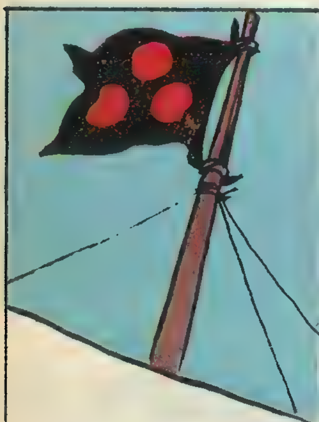

Freek en Frank

FREEK, DIE IN HET KRAAIENEST OP DE UITKIJK STOND, ZAG EEN ZEILSCHEEPJE AANKOMEN...

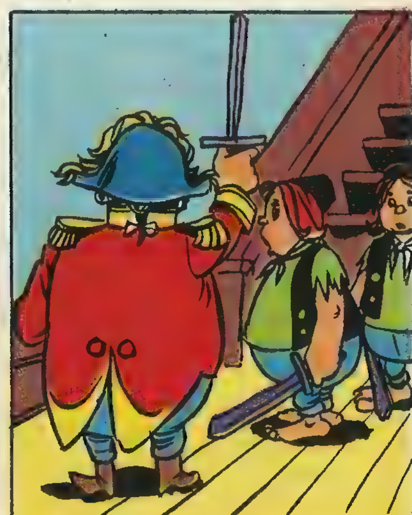
HOE DICHTER HET SCHEEPJE NADERDE, DES TE ONHEILSPELLENDER ZAG HET ER UIT. DRIE ECHTE BOEVENTRONIES KON FREEK ONDERSCHEIDEN. EEN VAN DE MANNEN ZWAAIDE WOEST MET EEN GROOT ZWAARD.

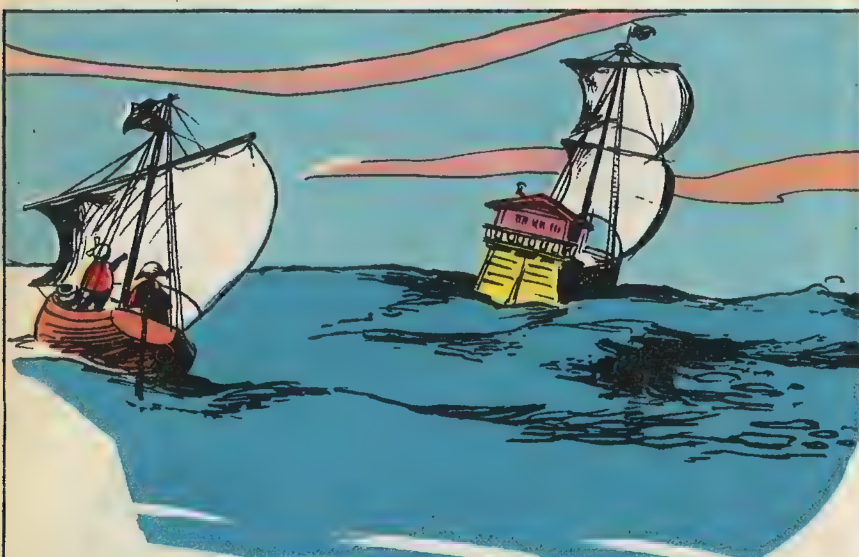
TOEN KEEK FREEK NAAR HUN VLAG EN HIJ SCHROK GEWELDIG! DRIE KANONSKOGELS! DAT WAS HET MEEST GEVREESDE PIRATENSCHIP VAN ALLE OCEANEN!

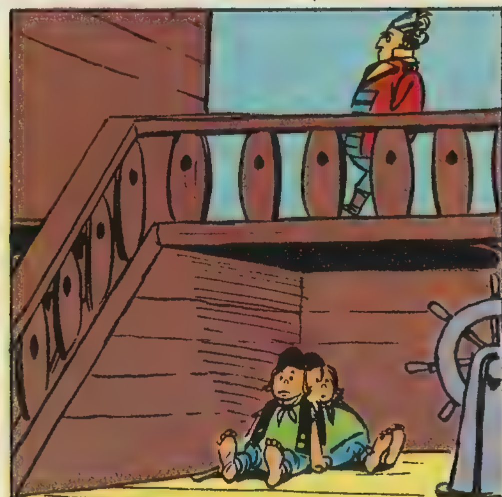
ADMIRAAL BOEM VOELDE DAT HET GROTE OGENBLIK WAS AANGEBROKEN. HIJ ZOU DIE BOEVEN EENS EEN LESJE LEREN.

„TE WAPEN!" SCHREEUWDE HIJ EN HIEF ZIJN ZWAARD IN DE LUCHT. „LAAT DAT GESPUIS MAAR KOMEN."

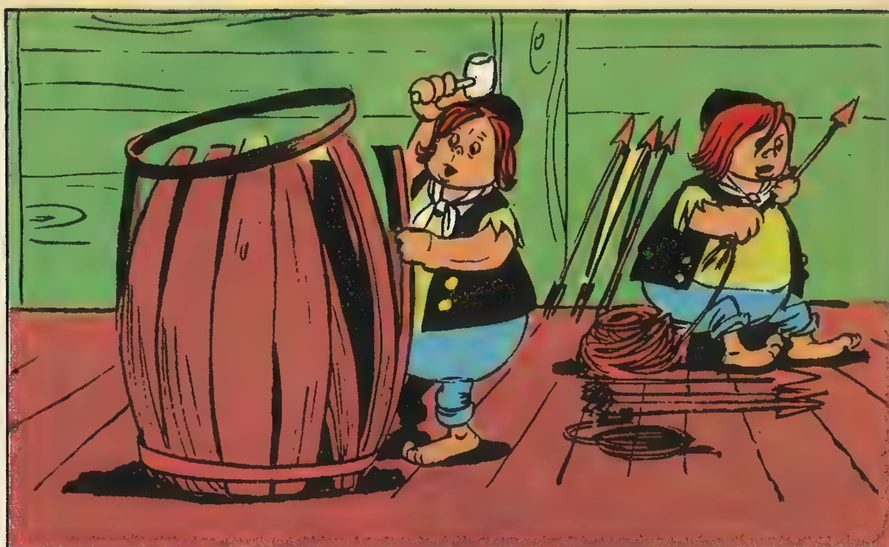
EN HET GESPUIS KWAM... STEEDS DICHTER NADERDE DE BOOT VAN DE ZEEROVERS HET SCHIP VAN ADMIRAAL BOEM. LANGZAAM DRAAIDE DE PIRATEN BIJ...

MET IEDERE METER DIE DE ZEEROVERS DICHTERBIJ KWAMEN, ZAKTE DE MOED VAN FREEK EN FRANK MEER EN MEER.

„WE MOETEN ZE OP AFSTAND BEVECHTEN. EEN STRIJD VAN MAN TEGEN MAN LIGT MIJ NIET ZO ERG!" ZEI FREEK.

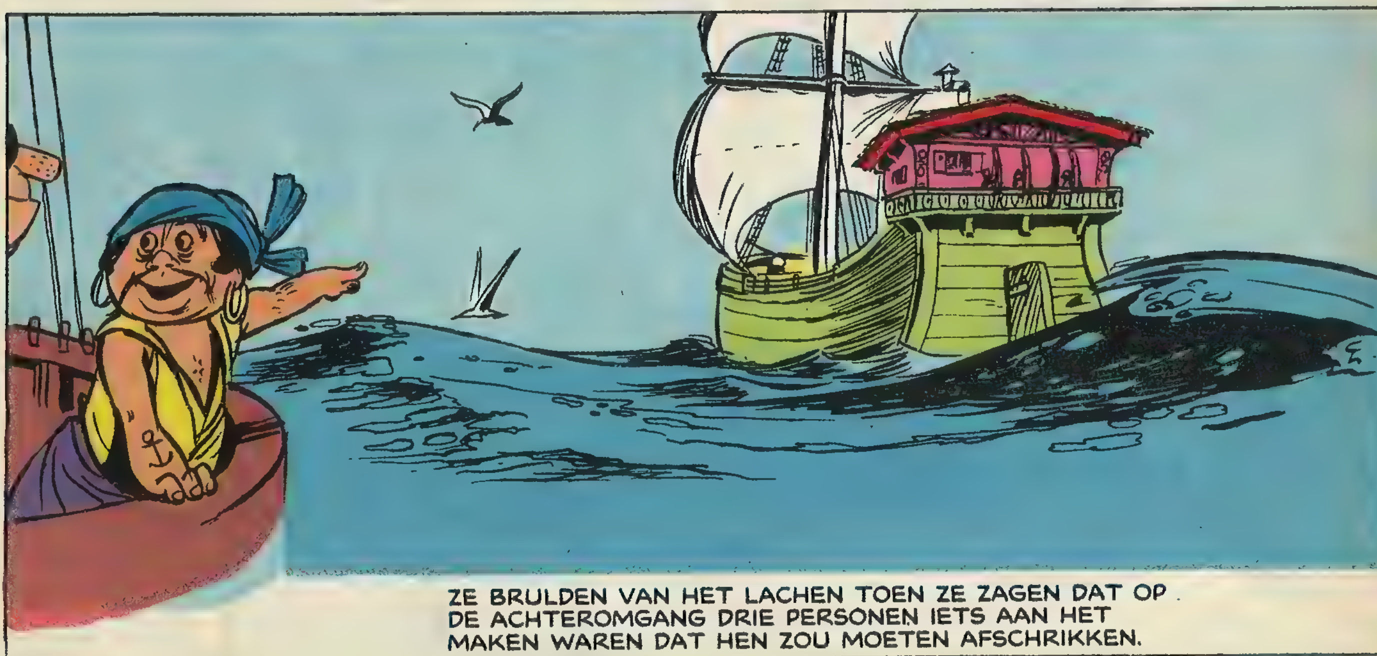
VAN DE DUIGEN VAN EEN TON MAAKTE FRANK DRIE GROTE BOGEN. INTUSSEN MAAKTE FREEK TIENTALLEN PIJLEN MET SCHERPE PUNTEN.

NA EEN TIJDJE BEGON BOEM ZICH AF TE VRAGEN WAAR ZIJN DAPPERE BEMANNING UITHING EN HIJ KEEK ZIJN OGEN UIT TOEN HIJ DE TWEE DRUK BEZIG ZAG.

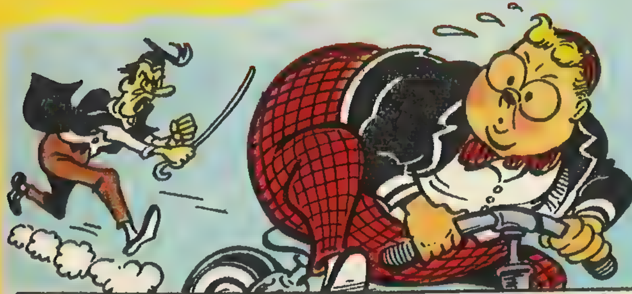
DE ZEEROVERS WAREN INTUSSEN TOT DE CONCLUSIE GEKOMEN DAT DIT SCHIP VOOR HEN EEN ZACHTGEKOOKT EITJE WAS.

ZE BRULDEN VAN HET LACHEN TOEN ZE ZAGEN DAT OP DE ACHTEROMGANG DRIE PERSONEN IETS AAN HET MAKEN WAREN DAT HEN ZOU MOETEN AFSCHRIKKEN.

Billie Turf

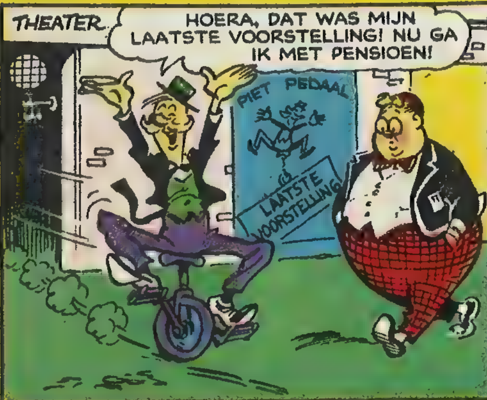
het dikste studentje ter wereld

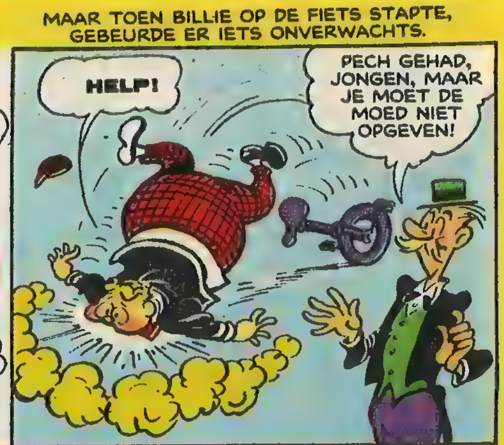
OP EEN DAG BESLOOT BILLIE TE GAAN FIETSEN, MAAR TWEE DINGEN ONTBRAKEN HEM: EEN FIETS EN GELD!

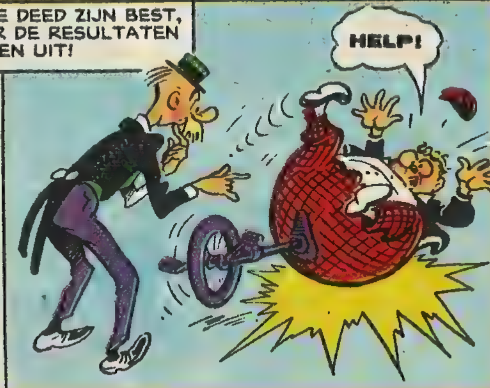

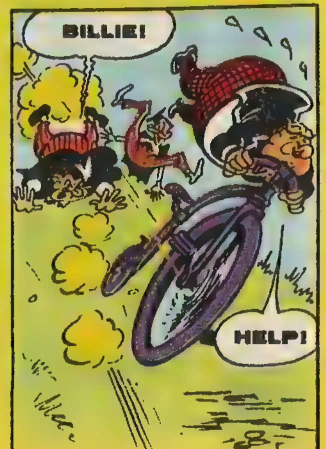

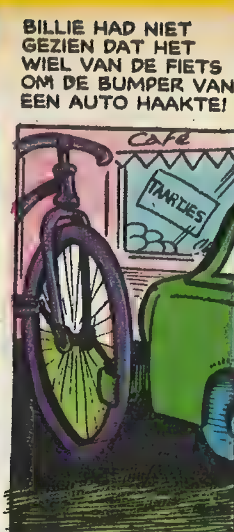

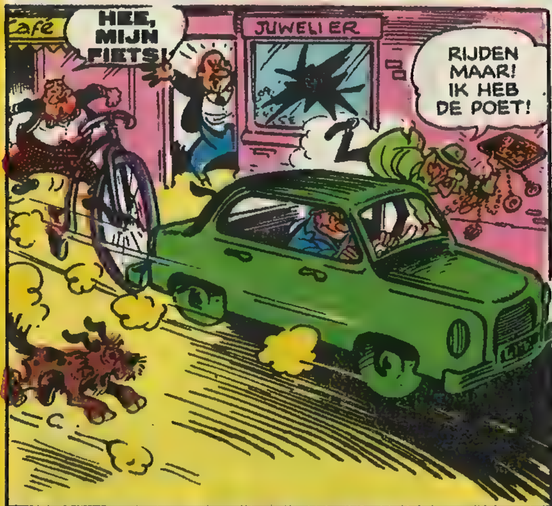

MENEER KWEL, NEEM BILLIE ONMIDDELLIJK DIE FIETS AF!

CAFÉ
TAARTJES
ZO, EVEN MIJN KARRETJE STALLEN, DAN GA IK WAT ETEN!

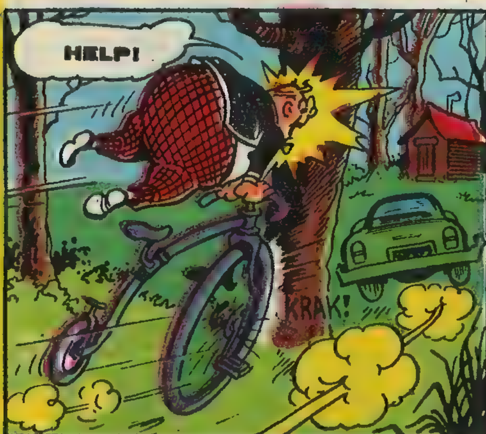

BILLIE HAD NIET GEZIEN DAT HET WIEL VAN DE FIETS OM DE BUMPER VAN EEN AUTO HAAKTE!
CAFÉ
TAARTJES

BANG!
POLITIE!!
KOEK
HEE, WAT GEBEURT DAAR-BUITEN?

CAFÉ
JUWELIER
HEE, MIJN FIETS!
RIJDEN MAAR! IK HEB DE POET!

DIE KNUL IS MIJ GELD SCHULDIG. VOOR DIE FIETS!
KALM AAN, MENEER, BILLIE IS EEN HELD. HIJ ACHTERVOLGT EEN STEL BOEVEN! TOE MAAR, BILLIE!

VLUG NAAR HET BOS! DAAR VERDELEN WE HET SPUL!

HELP!
KRAK!

ALS DIE LUI WISTEN DAT IK HIER WAS, ZOUDEN ZE ME KIELHALEN!

BONK
BENS!
DAAR IS IEMAND!
LATEN WE GAAN KIJKEN!

HELP! LAAT ME ERUIT!

BRAVO, JONGEN! JE KRIJGT EEN GROTE BELONING EN DAARVAN KUN JE EEN FIETS KOPEN!
EERST MOET HIJ DIE OUD-IJZERMAN BETALEN!

MAAR TOEN BILLIE DE BELONING KREEG...
JE KUNT GEEN NIEUWE FIETS KOPEN, WANT DR. LOCKE WIL NIET DAT JE GAAT FIETSEN!
O, NEE?

GEEN FIETS? OKÉ, DAN KOOP IK WEL WAT ANDERS!
?

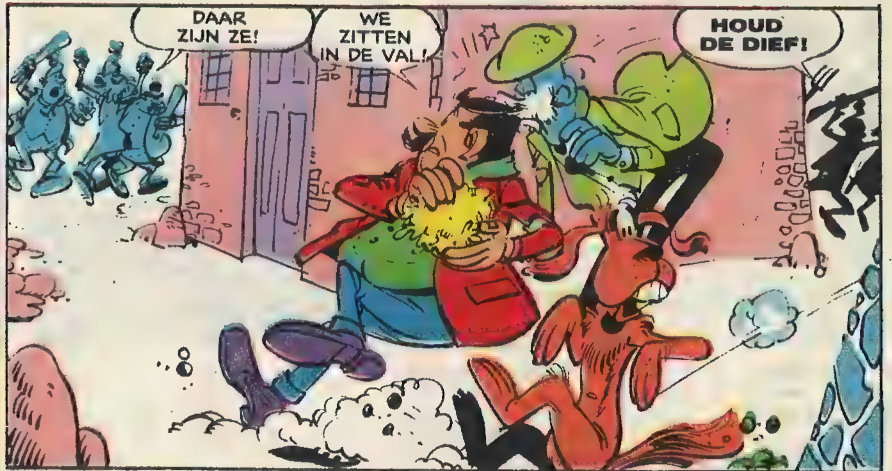

HIJ HEEFT UW BEVEL OPGE-VOLGD, MENEER! NU RIJDT HIJ OP EEN MOTOR-FIETS!
AAN DE KANT, JAN!

Kareltje Sprint

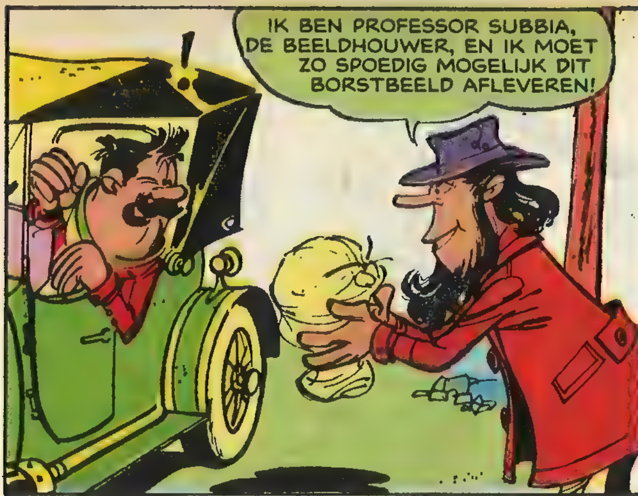

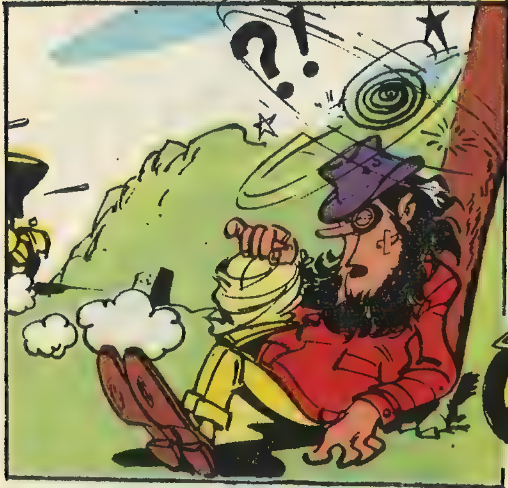

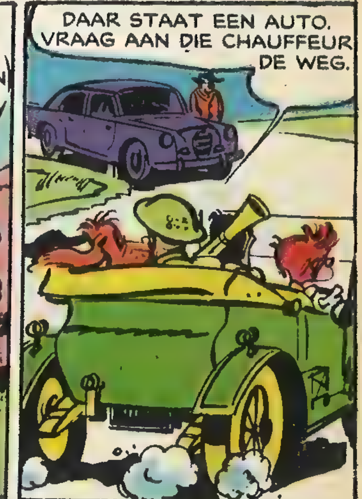

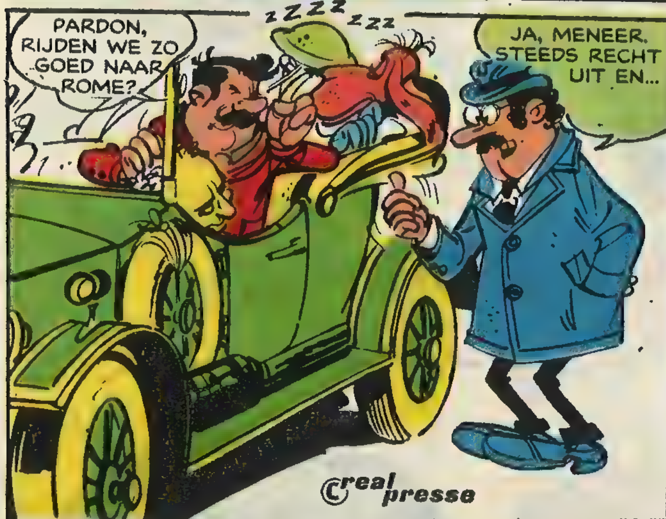

IK BEN PROFESSOR SUBBIA, DE BEELDHOUWER, EN IK MOET ZO SPOEDIG MOGELIJK DIT BORSTBEELD AFLEVEREN!

VAN TURLUPIPO, IS HET NIET?
JA, MAAR...

ENIGE UREN LATER...
ZODRA WE IN ROME ZIJN, GEEF IK DIT BEELD AAN DE POLITIE EN DAN GAAN WE NAAR HUIS... MAAR WAT NOU WEER?
IK VREES DAT WE OP DE VERKEERDE WEG ZITTEN!

DAAR STAAT EEN AUTO. VRAAG AAN DIE CHAUFFEUR DE WEG.

PARDON, RIJDEN WE ZO GOED NAAR ROME?
JA, MENEER. STEEDS RECHT UIT EN...
©real presse

HEEE, DE MICHELANGELO!!

IK BEN COMMISSARIS LA PEPPA EN IK ARRESTEER U!

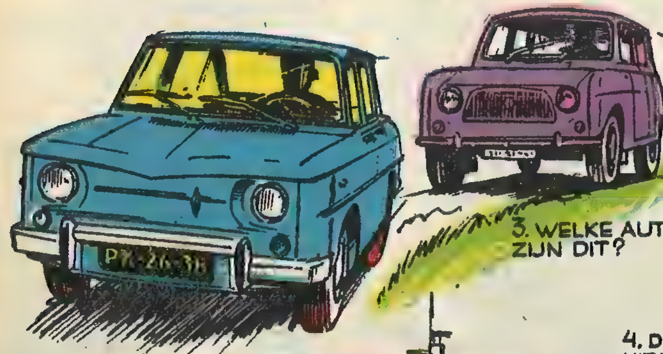

LATER, OP HET HOOFDBUREAU...
BESTE MENEER, BEKENT U NOU MAAR!
IK HEB U ALLES AL VERTELD, WAT DROMMEL!
50

DIE DEZE ZWEEFVLIEGTUIGEN IN DE LUCHT HOUDT? B WAT VOOR BOMEN STAAN ER OP DE VOORGROND?

2 A. TOT WELK LEGER BEHOORT DEZE OFFICIER? B. HET BOUWWERK ACHTER HEM IS EEN...

3. WELKE AUTOMERKEN ZIJN DIT?

4. DIT BEELDHOUWWERK KOMT UIT: TURKIJE GRIEKENLAND INDIA EGYPTE

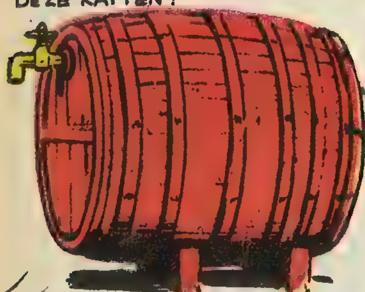
5. HOE HEET DIT FRANSE KOOPVAARDIJSCHIP?

6. WAT VOOR VISSEN ZIJN DIT?

7. TOT WELK RAS BEHOREN DEZE KATTEN?

8. IS DIT EEN GOED WIJNVAT?

9. WAT VOOR PADDESTOELEN ZIJN DIT?

10. DIT IS EEN VEELBEZONGEN AMSTERDAMSE TOREN. HET IS DE ...

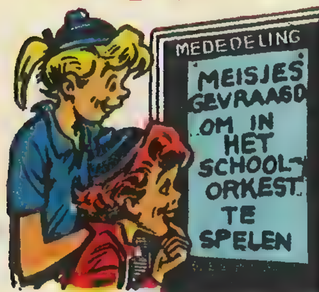
11. WIE IS DEZE BEROEMDE DETECTIVE?

12. NOEM DE NAMEN VAN DEZE PLANETEN. ZE ZIJN IN VERHOUDING GETEKEND. DE EERSTE LETTER STAAT ER AL BIJ.

ANTWOORDEN IN HET NUMMER VAN DE VOLGENDE WEEK.

Map en Moppie

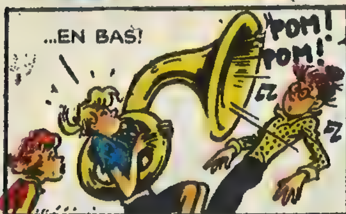

VRAGEN STAAT VRIJ

TRINI LOPEZ

Trini Lopez werd op 15 mei 1937 in Dallas, Texas, U.S.A., geboren uit een Spaanse moeder en een Mexicaanse vader. Reeds toen hij vijftien jaar was, debuteerde Trini in „Ci Pango", een bekende nachtclub in zijn geboorteplaats. Zijn zang en gitaarspel trokken al gauw de aandacht.

Na de High School doorlopen te hebben ging hij met een eigen groep op tournee. Na vier jaar kwam hij eindelijk in Hollywood. Door zijn bekendheid werd zijn eerste contract daar meteen tot een vol jaar verlengd. Niet lang daarna kwam het contract met de vooral door filmfiguren bezochte nachtclub „P. J.'s".

Trini Lopez was een jeugdvriend van wijlen Buddy Holly.

Eigenlijk is hij ontdekt door Frank Sinatra.

Hij heeft gitaarles gekregen van Barney Kessel. Sinds 1957 speelt hij samen met zijn drummer Mickey Jones.

Zijn „If I had a Hammer" behaalde in de Benelux binnen zes weken tijds een oplaag van honderdduizend exemplaren!

Andere successen van Trini Lopez zijn: La Bamba, America, This Land is Your Land en Marianne.

Inlichtingen over de Trini-Lopez-fanclub kun je krijgen bij: P. Kaan, p/a v. Lijnschotenlaan 16, Naaldwijk.

POLLIE en OLIVIER

Avontuur in Spanje

DOOR DAVID SCOTT DANIELL

KORTE INHOUD: *De Spaanse stad Albencia met een garnizoen van een bataljon Engelsen wordt belegerd door drie bataljons Franse infanterie van het leger van Napoleon. In de stad bevinden zich ook Olivier Crow, leerling-tamboer, sergeant Trott met zijn dochtertje Pollie en soldaat Pilchard. De toestand is ernstig. Pollie en Olivier willen proberen door de vijandige linies te sluipen om hulp te halen, maar op het laatste ogenblik mag Pollie niet mee.*

TEKENINGEN VAN HERMAN GIESEN

4

Even later hoorde de kapitein iemand vrolijk maar nogal vals de eerste maten van het volkslied fluiten en hij zag voor zich de kleine gedrongen gestalte van tamboer Pudden, wiens gezicht zo zwart was, dat het wit van zijn ogen glom in het donker. Dit was inderdaad wel een zeer ongebruikelijke manier om je als leerling-tamboer bij een officier te melden!

Tamboer Pudden bleef vlak voor zijn kapitein stilstaan, stak zijn hoofd vooruit en brulde: „Tamboer Pudden meldt zich, kapitein!" Daarna begon hij weer het volkslied te fluiten.

„Hou toch op met dat idiote gefluit, jongen!" zei de kapitein geërgerd.

„Jawel, kapitein!" schreeuwde Pudden zo hard hij kon.

„Tamboer Pudden," zei de kapitein op strenge toon, „wat heeft dit te betekenen? Je komt hier bij mij met een pikzwart gezicht, je fluit het Britse volkslied en je schreeuwt tegen me, alsof je denkt dat ik stokdoof ben. Is er iets met je hoofd niet in orde?"

„O, jawel, kapitein. Is dat van u al weer beter?"

Kapitein Fairclough keek de vriendelijk grijnzende leerling-tamboer verbluft aan. Hij schudde zijn hoofd en begon heel vriendelijk tegen hem te praten, alsof hij het tegen een zieke had.

„Blijf maar even rustig staan, tamboer Pudden, als je zo goed wilt zijn," zei hij. Toen riep hij: „Pollie, ben je daar nog?"

Pollie kwam vlug naderbij: „Jawel, kapitein."

Kapitein Fairclough nam haar vlug even terzijde en zei op gedempte toon: „Ik ben bang dat je gelijk hebt. Het schijnt hem in zijn hoofd geslagen te zijn. Ik zal hem direct naar de dokter laten brengen. We zullen iemand anders moeten vinden, die met tamboer Crow mee kan gaan. Ga maar naar vaandrig Boscowen en zeg dat Crow vanavond beter niet kan gaan."

„Jawel, kapitein."

„De afleidingsmanoeuvres kunnen we echter wel laten doorgaan," zei de kapitein na even te hebben nagedacht. „Dat zal de mannen goeddoen en de Fransen een beetje aan het schrikken maken. Ga maar gauw, Pollie; en nog wel bedankt dat je me even gewaarschuwd hebt voor tamboer Pudden."

„Ja, kapitein, het is wel zielig voor hem, vindt u niet?" vroeg Pollie en toen zette ze het op een lopen om vlug de jongenskleren aan te trekken, die ze al had klaargelegd. De kapitein gaf zijn bevelen en al gauw openden de geweren het vuur, en de manschappen die hiervoor aangewezen waren, zetten de ladders tegen de muur en klommen eroverheen om de Fransen vanuit de greppel aan te vallen.

In de kelder zaten vaandrig Boscowen en Olivier nog steeds te wachten. Ze schrokken op toen ze de geweren en het geschreeuw in de verte hoorden.

„Nu is het zover!" zei Boscowen. Hij draaide de sleutel om in het slot, dat inmiddels gesmeerd was. Daarna deed hij de deur op een kier open, stak de sleutel aan de buitenkant in het slot en deed de deur toen wagenwijd open.

Ze voelden dat de koude nachtlucht binnenstroomde en ze konden de sterren zien.

„Ben je klaar, Crow?" Olivier knikte. Zijn mond voelde helemaal droog aan.

„Hoe moet dat nu met tamboer Pudden, vaandrig?"

„Blijf buiten maar op hem wachten, hij zal wel direct komen. Ik zal wel tegen hem zeggen dat hij de deur achter zich op slot moet doen en dat hij de sleutel in het struikgewas moet verbergen, zodat jullie hem weer kunt vinden als je terugkomt. Klaar? Dan wens ik je veel succes."

„Dank u wel, vaandrig," fluisterde Olivier. Hij liet zich op de knieën vallen, greep de drempel van de deur stevig vast en liet zich naar beneden glijden. Hij keek even, liet zich toen los en belandde tussen wat ruige bosjes. Hij rende ongeveer tien meter verder en verborg zich toen tussen de struiken om de komst van Ginger af te wachten. Er gingen verscheidene minuten voorbij, zonder dat er iets gebeurde. Toen hoorde hij gefluister en een zacht geklik van de deur die werd dichtgedaan en op slot gedraaid. Hij kwam overeind en fluisterde: „Ginger! Hier ben ik!"

Er kwam een gestalte in het donker naar hem toe die zich naast hem in het gras liet vallen.

„Heb je de sleutel weggestopt?" vroeg Olivier fluisterend.

„Ja, tussen het struikgewas."

„Wat ben je lang weggebleven."

„Juffrouw Pollie heeft me aan de praat gehouden."

Olivier vond dat de stem van Ginger vreemd klonk.

„Die nicht van jou is een stomme griet!"

„Dat is niet waar!" fluisterde Olivier verontwaardigd. „Pollie is de beste kameraad, die je je maar kunt wensen! Ik wou dat zíj maar met me meeging in plaats van jij!"

„Nou, ze gáát met je mee!"

Olivier tuurde ingespannen naar zijn metgezel. Opeens zag hij dat het Pollie was, die naast hem gehurkt zat; Pollie met jongenskleren aan en breeduit lachend!

„Pollie!" fluisterde Olivier verbluft. „Ga terug! Je moet direct terug!"

„O, nee, ik ga niet terug voordat de kolonel en de rest van het regiment met ons meegaan. Ja, Olivier, ik ga heus met je mee om je gevaarlijke militaire opdracht uit te voeren!"

„Maar waar is Ginger dan gebleven?"

„Die hebben ze naar de dokter gebracht. Hij deed heel eigenaardig; het schijnt hem in het hoofd geslagen te zijn. Die arme jongen. Maar ik zal je later allemaal wel uitleggen wat er gebeurd is. We moeten nu opschieten, want we hebben nog een lange weg voor de boeg."

Olivier keek haar bewonderend aan. Toen lachte hij.

„Die goeie ouwe Pollie," zei hij waarderend.

„Zullen we gaan? Ga jij dan maar voorop, tamboer Crow!" zei Pollie.

„Tamboer Pudden," zei de kapitein op strenge toon, „wat heeft dit te betekenen?"

HOOFDSTUK III

De beide woeste Engelse gevangenen

Olivier liep voorop door de duisternis, die vol onzichtbare gevaren was, en Pollie liep dicht achter hem aan. Soms liet Olivier een waarschuwend gesis horen. Dan lieten ze zich plat op de grond vallen en bleven zo liggen, totdat Olivier het sein gaf dat ze wel weer verder konden gaan. Eenmaal schopte Olivier per ongeluk tegen een stuk ijzer, wat een luid gerinkel veroorzaakte, en ze bleven stokstijf staan. Het hart klopte hun in de keel. Een ogenblik later hoorden ze langzame voetstappen dichterbij komen en een zwaar bespijkerde soldatenschoen stapte rakelings langs de uitgestrekte hand van Olivier. Toen op datzelfde ogenblik vlak vóór hen een Franse soldaat tegen zijn metgezel begon te praten, drukten Olivier en Pollie zich hevig geschrokken tegen de grond. Ze wachtten verscheidene minuten, voordat ze zich weer durfden bewegen.

Om langs een Franse schildwacht te komen moesten ze een grote omweg maken en zo kwamen ze aan de uiterste rechterkant van de Franse loopgraven terecht.

Olivier gaf Pollie een wenk, dat ze moest blijven wachten, en hij ging voorzichtig op verkenning uit. Voetje voor voetje kroop hij voorwaarts. Hij vond een geschikte plek om over te steken en hij floot zachtjes om Pollie te waarschuwen, dat de kust veilig was. Zonder geluid te maken sprongen ze in de loopgraaf. Pollie smoorde een kreet van schrik, toen ze bemerkte, dat ze op iets zachts terechtgekomen was, dat bewoog. Ze hoorden een slaperige stem in het Frans mopperen. Zo vlug ze maar konden, klommen ze aan de andere kant weer uit de loopgraaf en op handen en voeten kropen ze verder, terwijl het hart hun in de keel klopte.

De kleine, met mos begroeide heuvel, die Olivier had gekozen als eerste punt van bestemming, bereikten ze na een half uur. Daar bleven ze even hijgend staan om uit te rusten. Ze keken naar de telkens opflikkerende lichtflitsen bij de stadsmuur en ze luisterden naar het geknal van de geweren en het gekletter van de zwaarden en bajonetten. Het scheen dat de afleidingsmanoeuvre zich had ontwikkeld tot een kleine veldslag.

„Tot nu toe hebben we het er niet slecht afgebracht," zei Olivier op gedempte toon.

„Welke kant moeten we nu op?" vroeg Pollie.

„Ik geloof dat we het beste deze greppel kunnen volgen. Dan blijven we aan de linkerkant van het Franse kamp. Dan moeten we bij een weg komen, die naar het een of andere dorp leidt, en daarna moeten we ervoor zorgen, dat we vlak langs de rivier blijven gaan, dan komen we vanzelf in Amoya. Als je uitgerust bent, gaan we weer verder."

„Ik ben wel uitgerust, hoor," zei Pollie. „Hoe vlugger we hier vandaan komen, hoe liever het me is."

Ze liepen in gebukte houding langs de greppel. Ze waren tot het uiterste gespannen, want ze konden ieder ogenblik iets van de aanwezigheid van de Fransen zien of horen. De greppel liep uit op een stoffige, bochtige weg.

Pollie en Olivier waren zó opgelucht dat ze eindelijk op een behoorlijke weg aankwamen, na al dat kruipen over de ruwe bodem en langs de greppel, dat ze heel stoutmoedig rechtop gingen lopen, totdat ze eensklaps een stem in het donker hoorden, die hen in het Frans aanriep.

Zonder een ogenblik te aarzelen sprong Olivier over de lage muur aan de kant van de weg en Pollie sprong hem na. Ze renden de weg, die ze gekomen waren, ongeveer honderd meter terug, zo vlug als hun benen hen maar dragen wilden, en verstopten zich toen achter een stapel keistenen. Ze hoorden de voetstappen van de schildwacht, die nog wel een paar minuten lang bleef zoeken, terwijl hij in zichzelf mopperde.

Na een poosje gaf hij het blijkbaar op, want alles om hen heen werd weer rustig. Ze maakten nu een omweg om de schildwacht weer niet tegen het lijf te lopen en kwamen toen eindelijk terug op de weg. Nu deden ze het wat voorzichtiger aan.

Toen ze bij een klein bos waren gekomen, dat ongeveer twee kilometer achter het Franse kamp lag, rustten ze weer even. Alles was stil; de afleidingsmanoeuvre was blijkbaar achter de rug.

„Tot dusver is het allemaal nogal gemakkelijk gegaan, vind je niet?" vroeg Pollie.

„We hebben geluk gehad, vergeet dat niet," antwoordde Olivier. „We zijn er nog lang niet, maar toch vind ik, dat we hier maar een poosje moesten rusten."

Pollie begon opeens te lachen.

„Waarom lach je zo?" vroeg Olivier.

„Ik moest opeens aan die arme Ginger denken," giechelde Pollie.

Olivier richtte zich half op en vroeg: „Ja, hoe heb je dat eigenlijk klaargespeeld?"

Ze hoorden de voetstappen van de schildwacht, die nog wel een paar minuten lang bleef zoeken, terwijl hij in zichzelf mopperde.

Pollie vertelde hem in geuren en kleuren hoe ze de arme tamboer voor de gek had gehouden.

Olivier schaterde van het lachen, maar werd daarna weer ernstig.

„Dat is allemaal goed en wel," zei hij, „maar toch was het een gemene streek. En weet je nu wat het ergste is? Je zult behoorlijk op je kop krijgen, als we terugkomen; van de kapitein en natuurlijk ook van je vader!"

„Och, ben je mal? Geen sprake van! Als we straks in triomf komen aanmarcheren met de kolonel en de rest van het regiment, en misschien nog wel met twee andere regimenten, en als wij de stad Albencia gered hebben uit handen van de vijand, dan praat geen mens er meer over."

„Ik help het je hopen," zei Olivier. „Als Ginger of ik zo iets gedaan had, dan zouden we voor de krijgsraad worden gedaagd. En je moet niet zeggen: als we terugkomen, maar: voor het geval dát we terugkomen. Werkelijk, Pollie, ik kan er met mijn verstand niet bij dat je zo iets gedurfd hebt!"

„Och, ik heb nog wel meer gedurfd," zei Pollie zorgeloos. „Ik heb met opzet vergeten dat ik een boodschap voor de kapitein moest overbrengen aan vaandrig Boscowen."

„Wat voor een boodschap?" vroeg Olivier verschrikt.

„Ik moest tegen de vaandrig zeggen dat de hele operatie niet door zou gaan. Het geval zou worden uitgesteld en jij mocht niet door de kelderdeur naar beneden worden gelaten."

Olivier stond paf!

„Pollie, jij hebt er niet het flauwste benul van, wat militaire plicht zeggen wil!"

„Luister nu eens even, tamboer Crow," zei Pollie, „jij bent nog maar twee jaar in het leger. Ik ben al zo lang als ik leef in het leger geweest. Toen ik geboren werd, was het regiment in West-Indië, toen was papa nog korporaal. Denk dus nu maar niet dat jij het beter weet dan ik! En bovendien, wat doet dat er nou nog allemaal toe? We zijn nu immers toch achter de Franse linies, het moeilijkste gedeelte van de tocht hebben we achter de rug. We hoeven er nu nog maar alleen voor te zorgen, dat we heelhuids in Amoya komen. Daar zoeken we de kolonel op; dan wordt de stad bevrijd en jij wordt tot held uitgeroepen. Er is echter nog één ding, waarover ik me bezorgd maak," voegde ze eraan toe.

„Ik ben blij dat er tenminste nog iéts is, waarover jij je zorgen maakt!" smaalde Olivier.

„Ik maak me zorgen over papa," zei Pollie. „Hij is vast ten einde raad, als hij merkt dat ik weg ben."

„Daar had je dan eerder aan moeten denken," zei Olivier.

„Je hebt nog best kans dat papa en oom Pharao ons achternakomen," ging Pollie verder. Ze ging overeind zitten en haar ogen schitterden. „Denk je dat eens in, Olivier," lachte ze. „Als mijn arme papa eens op zijn dikke buik zo zou moeten kruipen, als wij dat hebben gedaan! Hoe vlugger we die brief naar de kolonel brengen, hoe beter. We moeten zo vlug mogelijk maar weer verder. Papa heeft al die tijd geen rustig ogenblik meer."

„Voorwaarts, mars!" zei Pollie. „Ga jij maar weer voorop!"

„Goed, als je zover bent, gaan we weer."

„Voorwaarts, mars!" zei Pollie. „Ga jij maar weer voorop!"

Toen het licht begon te worden, zaten ze achter een hooiberg dicht bij de weg. Ze aten een paar koekjes, die Olivier in zijn rugzak had, en ze dronken water uit zijn veldfles.

„We moeten eigenlijk wat oude kleren voor jou zien op te scharrelen," zei Pollie.

„Waarom is dat in vredesnaam nodig?" vroeg Olivier verbaasd.

„Je moet net zo iets aan hebben als ik: een oude broek en een bloes, zoals de Spaanse jongens hier in de buurt allemaal dragen."

„Dat mag ik niet doen," zei Olivier flink. „Ik ben soldaat. Als ik in uniform gevangengenomen word, dan word ik als krijgsgevangene beschouwd, maar als ze me in burgerkleren te pakken krijgen, dan word ik als spion doodgeschoten."

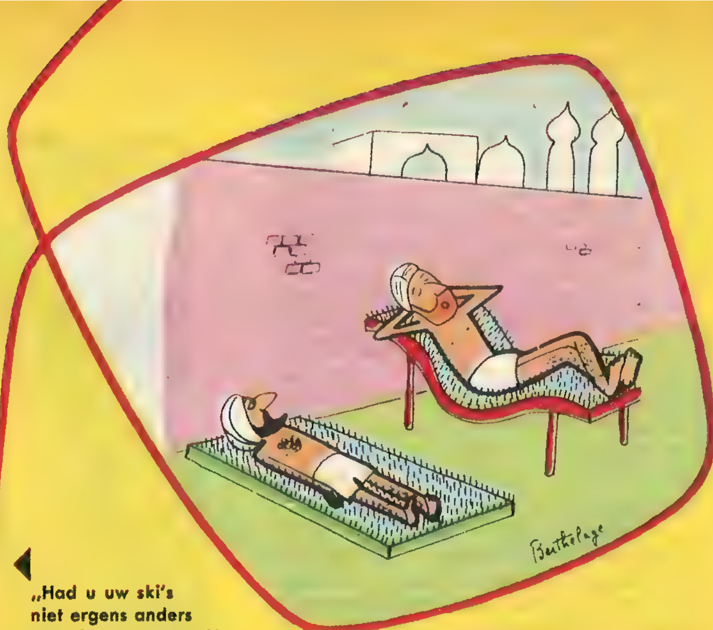
„Als jij in je vuurrode jas en witte broek blijft rondlopen in een streek waar het krioelt van de Fransen, dan word je in ieder geval doodgeschoten."

Wordt vervolgd

HUMOR

„Had u uw ski's niet ergens anders neer kunnen zetten?"

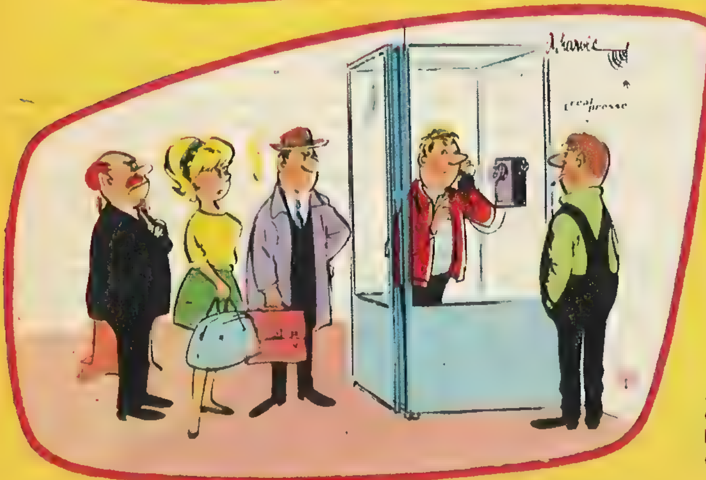

„Ik heb hem gekregen toen hij heel klein was en ik wil hem nu niet meer wegdoen."

„Ken je die film niet? Nou, luister, dat gaat zo... ."

BILL BLUFFER

HIJ IS 'S WERELDS GROOTSTE OPSCHEPPER!

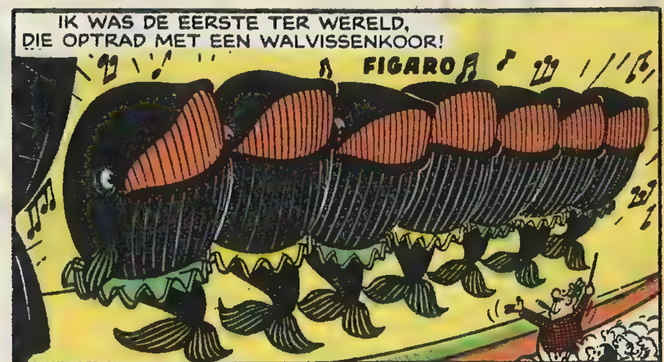

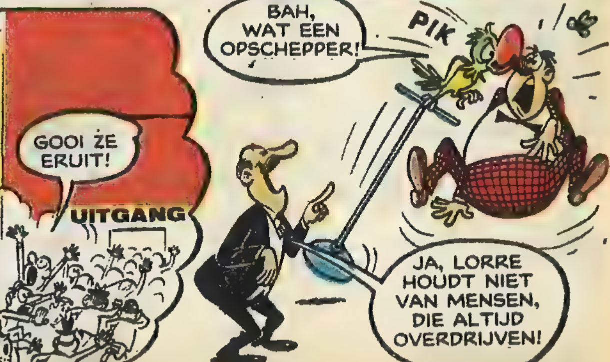

Cliff Rendall

HET GEHEIM VAN DE VIJF VIERKANTEN

SCIENCE FICTION

OP EEN ONBEKENDE PLANEET VAN HET ZONNESTELSEL ALPHA-CENTAURI ZIJN CLIFF EN SHENA OP HET NIPPERTJE ONTSNAPT AAN DE GEVAARLIJKE WANDELENDE PLANTEN. ALS ZE OP DE HOOG GELEGEN ROTSEN UITRUSTEN, ZIEN ZE PLOTSELING EEN KLEINE BOL NADERBIJ ZWEVEN...

PAS OP, SHENA! WE WETEN NIET WAAROM DIE BOL HIERHEEN ZWEEFT EN OF HET DING GEVAARLIJK IS!

DE BOL LANDT EN... SPLITST ZICH IN TWEEËN!

21

VERDRAAID, JE HEBT GELIJK! DAT DING WORDT WAARSCHIJNLIJK RADIOGRAFISCH BESTUURD EN VALT NU IN TWEE DELEN UITEEN!

JA! KIJK! ER KLAPPEN STANGEN UIT! HET LIJKT WEL...

ATTENTIE, BEWONERS VAN TERRA! DIT TWEEDELIGE ANTI-ZWAARTEKRACHTTOESTEL IS SPECIAAL VOOR U BEIDEN HIERHEEN GEZONDEN...

DIE STEM!! ONMISKENBAAR DE STEM VAN **MATIC,** DE GEHEIMZINNIGE ONBEKENDE, DIE ONS IN DIT GEVAARLIJKE AVONTUUR HEEFT GESTORT!

NEEM PLAATS OP DE HALVE BOLLEN EN ZET UW VOETEN OP DE DAARVOOR BESTEMDE STEUNEN! BEWEEG VERVOLGENS DE HEFBOOM VOORWAARTS. OP DEZE WIJZE ZULT U VLUG NAAR HET IN DE VERTE ZICHTBARE STATION POROS WORDEN GEBRACHT. EINDE BERICHT!

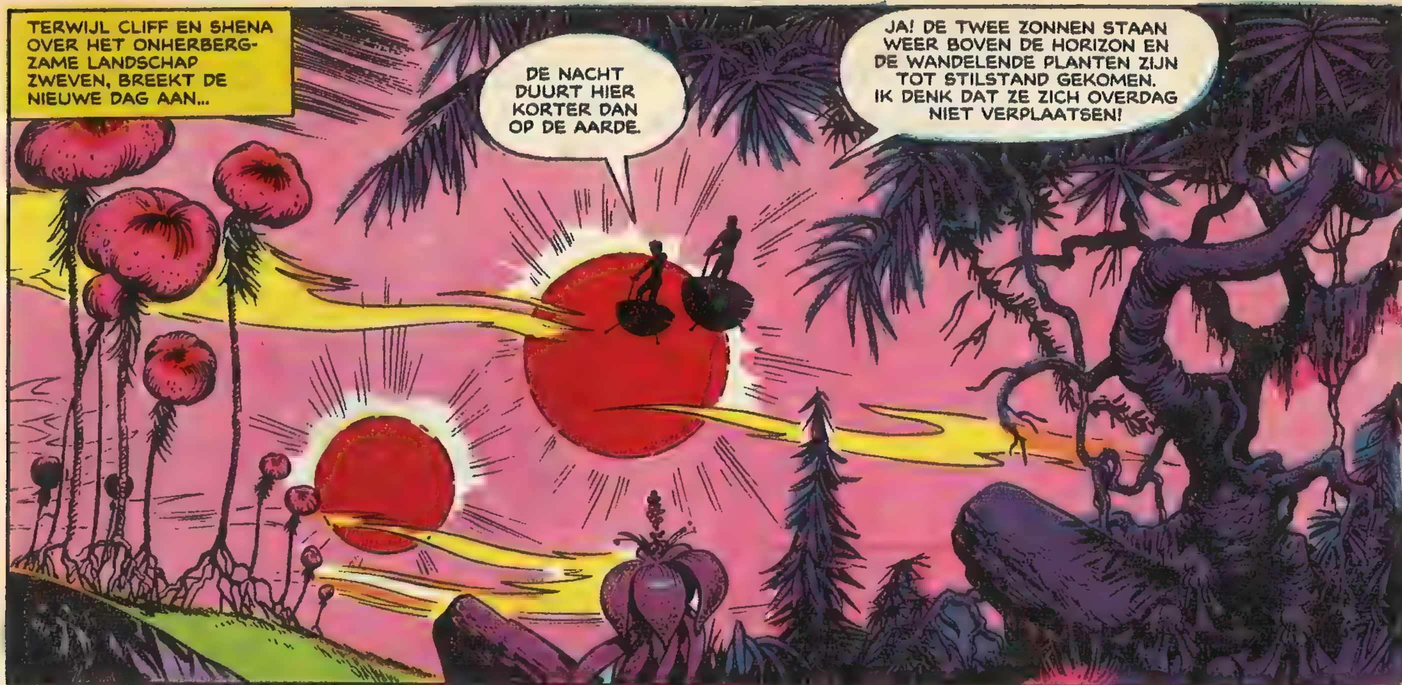
BLIJKBAAR WEET MATIC STEEDS WAAR WIJ ONS BEVINDEN. EEN GRIEZELIG IDEE! MAAR WAAROM BOOD HIJ ONS GEEN HULP TOEN WE DOOR DIE GEVAARLIJKE PLANTEN WERDEN AANGEVALLEN?

TJA! MAAR WE WAREN TOCH VAN PLAN OM NAAR DAT VREEMDE BOUWWERK IN DE VERTE TE GAAN. LATEN WE DUS MAAR EENS GAAN KIJKEN, HOE DEZE DINGEN WERKEN.

EVEN LATER...

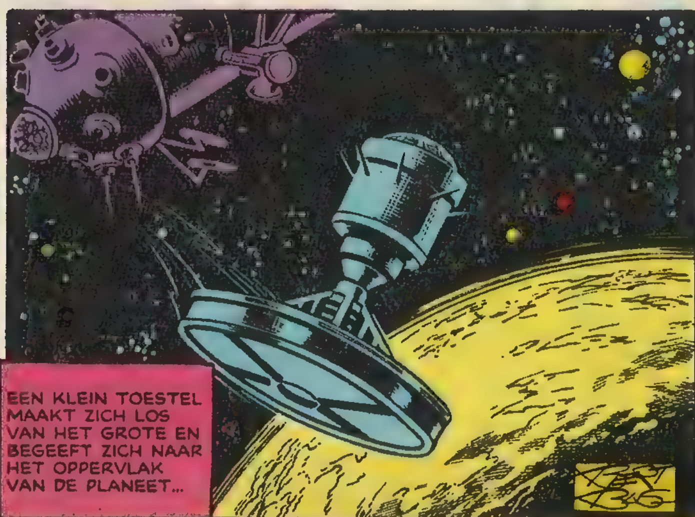
FANTASTISCHE DINGEN, DEZE LUCHTFIETSEN. MAAR IK BEGRIJP NIET HOE ZE WERKEN, CLIFF!

WE KUNNEN DEZE APPARATEN NIET VAN RICHTING DOEN VERANDEREN. ALS EEN MAGNEET WORDEN WE NAAR DAT REUSACHTIGE BOUWWERK GETROKKEN! WAARSCHIJNLIJK ZULLEN WE DAAR EINDELIJK DIE MATIC ONTMOETEN!

TERWIJL CLIFF EN SHENA OVER HET ONHERBERGZAME LANDSCHAP ZWEVEN, BREEKT DE NIEUWE DAG AAN...
DE NACHT DUURT HIER KORTER DAN OP DE AARDE.
JA! DE TWEE ZONNEN STAAN WEER BOVEN DE HORIZON EN DE WANDELENDE PLANTEN ZIJN TOT STILSTAND GEKOMEN. IK DENK DAT ZE ZICH OVERDAG NIET VERPLAATSEN!

SPOEDIG NADEREN DE TWEE AARDEBEWONERS HET GEHEIMZINNIGE GIGANTISCHE BOUWWERK...
IS HET EEN STAD?
HET GEHEEL DOET ME MEER AAN EEN LANCEERBASIS DENKEN. DAAR BENEDEN BRANDEN VERSCHILLENDE GEKLEURDE LICHTEN! EEN INGANG! WE WORDEN ERHEEN GETROKKEN!

OP DATZELFDE MOMENT, ENKELE HONDERDEN KILOMETERS BOVEN HET OPPERVLAK VAN DE PLANEET...
THARDABON AAN DARONTOR! DE TWEE TERRANEN ZIJN IN DE MACHT VAN MATIC! DE INTELLIGENTIËN ZIJN GEWAARSCHUWD. ARWA ECAR TRACHT ONHEIL TE VOORKOMEN. EINDE BERICHT!

EEN KLEIN TOESTEL MAAKT ZICH LOS VAN HET GROTE EN BEGEEFT ZICH NAAR HET OPPERVLAK VAN DE PLANEET...

DE MAN VAN STAAL

TED, KEN EN ARCHIE WERDEN OP EEN EILAND GEVANGEN GEHOUDEN DOOR EEN GROEP MISDADIGE GELEERDEN, DIE VAN PLAN WAREN MET RAKETTEN HET WEER OP DE AARDE TE BEÏNVLOEDEN. GELUKKIG KWAM ARCHIE TE HULP...

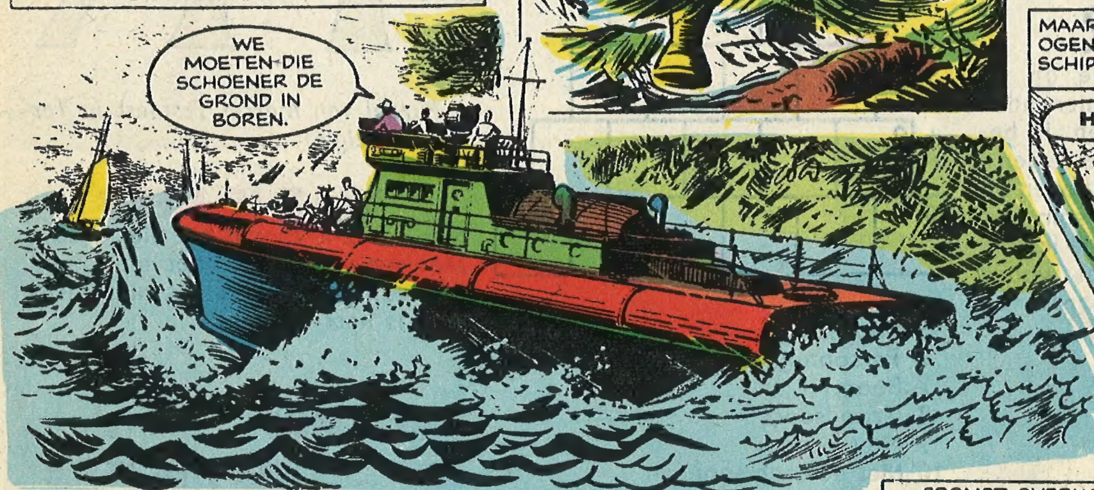

HET LABORATORIUM VAN DE BOEVEN WERD VERNIELD.

INTUSSEN HOLDEN DE GEVANGENEN NAAR DE BOOT.
ARCHIE, ZORG DAT WE VEILIG DE HAVEN UITKOMEN.
ARCH

IN PANIEK SPRONGEN ALLEN AAN BOORD.
LAAT IEDEREEN ZIJN HANDEN UIT DE MOUWEN STEKEN.

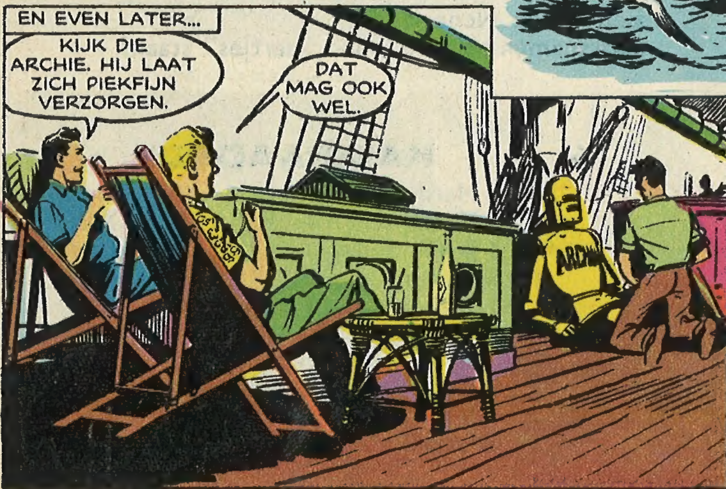

MAAR ER DREIGDE NIEUW GEVAAR...
WE MOETEN DIE SCHOENER DE GROND IN BOREN.

MAAR OP DATZELFDE OGENBLIK VOER HET SCHIP OP EEN RIF.
HELP.

ARCHIE EN ZIJN VRIENDEN KONDEN NIETS VOOR DE BOEVEN DOEN.
MET HEN GAAT HET GEHEIM VAN DE RAKETTEN TEN ONDER.

UREN LATER VOER DE SCHOENER OP EEN RUSTIGE ZEE.
WE WILLEN JULLIE BEDANKEN VOOR DE REDDING. KUNNEN WE IETS DOEN?
JE KUNT ONS WERK OVERNEMEN.

PROMPT OVERHANDIGDE ARCHIE ZIJN EMMER EN BEZEM.
ONZE VRIEND MAG OOK WEL EEN DAG RUST HEBBEN.
ZO IS HET.

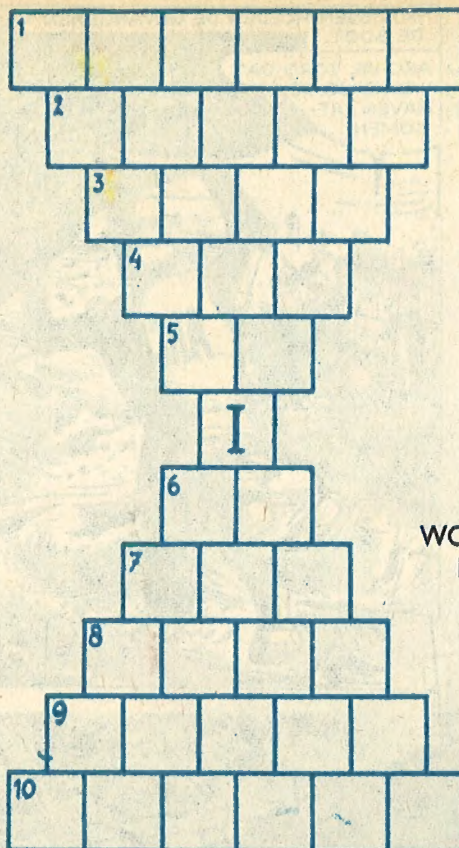

EN EVEN LATER...
KIJK DIE ARCHIE. HIJ LAAT ZICH PIEKFIJN VERZORGEN.
DAT MAG OOK WEL.

VIA ARCHIES MICROFOON ZEI TED:
EEN BEETJE RUST IS FIJN, MAAR AVONTUREN ZIJN NOG FIJNER.
EINDE

Wie puzzelt er mee?

ZANDLOPER

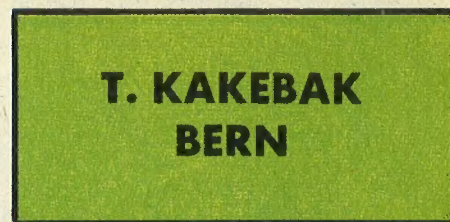
In deze zandloper ga je op de horizontale rijen de tien hieronder gevraagde woorden invullen. Je begint in het midden met de letter I en je gaat dan verder naar boven en naar beneden. Maar denk erom, dat elk nieuw woord uit dezelfde letters moet bestaan als het vorige woord plus één nieuwe. De volgorde van de letters is niet van belang.

1 Voorloper van de piano
2 Minder kan niet
3 Ontkenning
4 Blank metaal
5 Voorzetsel
6 Persoonlijk voornaamwoord
7 Boom
8 Grondsoort
9 Niet groot
10 Met de tong snoepen

VISITEKAARTJE, *ingezonden door Roland Geerinck in Den Haag:*

Welk beroep heeft deze heer?

Puzzel van Marcel Testaert in Tervuren (België):

WAT IS HET?

Met een z ervoor is het niet zoet.
Met een v ervoor is het niet koud.
Met een g ervoor is het niet zacht.
Wat is het?

Oplossing kruiswoordpuzzel uit 't vorige nummer van Marijke Vredegoor in Klarenbeek:

```
m e s . v o r k
e g e l . n e e
e e r . . w e g
s l i m . e d e
. . e i . e . l
y s . . . r e e
v o g e l . n n
o d e n . b . .
n a r . k e n t
n . s t a a n .
e t t e n . . .
```

EI-PUZZEL

```
1 E I . . .
2 . E I . .
3 . . E I .
4 . . . E I
```

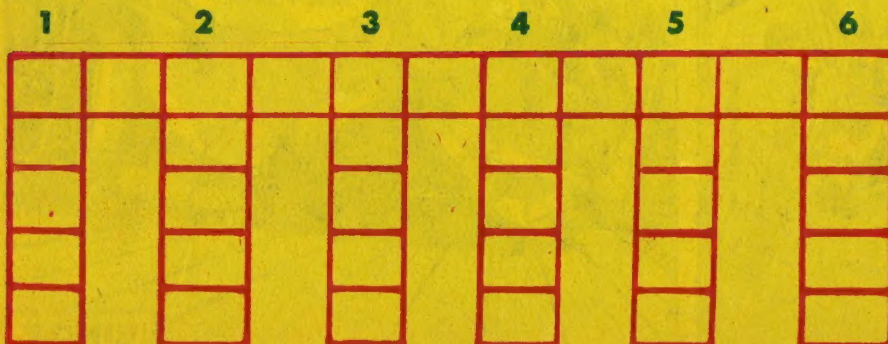
Je gaat hier vier woorden van vijf letters invullen. Elk woord bevat de letters EI, die dan telkens een plaatsje verspringen.

1 Boomvrucht
2 Plantengroei
3 Open ruimte in een stad
4 Oorlogsschip uit vroegere tijden

Wie kan zien welke Nederlandse plaatsnamen op deze „spoorkaartjes" staan?

KAMRAADSEL, *ingezonden door Ansje Kooyman in Beverwijk:*

1 Harde wind
2 Vorm van roesten
3 Bijenhouder
4 Koning
5 Gebeente van vissen
6 Jaargetijde

Bij goede oplossing lees je op de bovenste regel van links naar rechts de naam van een vogel.

DE GOUDEN STAD

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 25 cent. Losse nummers: 35 cent.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.
Bij betaling van abonnementsgeld: postrekening 682400 t.n.v. Sjors van de Rebellenclub, Haarlem. A.u.b. vermelden: abonnement per post of per bezorger.